

XXII

Щасливъ Случай.

Въ настанованіе-то на пролѣтъ-та, когато поле-то ся покриваше съ зеленины и цвѣта, графъ ать ся върнѣ въ Евхбургъ, съопжтенъ отъ съпржжѣтъ си и царія, която всякога ги слѣдваше, сѣдѣща на обыкновенно-то си мѣсто близо до Амалія. Като приближаваха, Маріи ся нажали, като глѣдаше прѣковнитѣ звѣничицы, башниж-тъ, отеческото си жилище, които позлащаше заходжаніето на слънцето, и неможеше да удържи слъзытъ си. « А! рече, на умѣтъ си, когато ся отдалечихъ отъ Евхбургъ, немисляхъ че до явга ще ся върна тѣй; колко са неиспитани сѣдбитѣ господни! Колко е голѣма любовта Божія! »

Когато колата стигнаха до вратниж-тъ на башни-та всички-тъ служители на графѣтъ, както и слугитѣ ся събраха за да посрѣщнатъ Господарѣтъ си. Пріяха Маріи пріятелски, като ѱ показваха какво благодареніе усѣщаха за връщаніе и ѱ ся